

Оправдания за агресията

Въпреки че „демокрацията“ често е възхвалявана като върха на цивилизацията, сътрудничеството и просперитета, точно обратното е. Гласуването е акт на *агресия*, а да обичаш „демокрацията“ означава да обичаш широко-разпространено насилие и постоянни конфликти. Политическите избори не са за сплотеност, *единство* или толерантност; те са спор за това какво поведение трябва да бъде *принуден* да има всеки и какво трябва да бъде *принуден* всеки да подкрепя финансово – посредством машината за управление, наречена „Власт“. Изобилието от предизборни плакати, замърсяващи зелените площи преди всеки избори, не са знак за просветено, свободно общество; те са знак за психически и физически поробено общество, препиращо се за това кой робовладелец да държи камшика. Всеки отделен човек, който гласува (демократ, републиканец или от трета партия), се опитва да издигне на власт хора, които ще извършват широкомащабно ограбване („данъчно облагане“), за да финансират „програми на Властта“. Всеки кандидат, който предложи да се премахне изцяло всякакво такова ограбване – като се отменят всички „данъци“ – ще бъде взет на подбив като куку екстремист. Всички гласоподаватели се опитват да упълномощат една банда, за която знаят, че ще извършва масови грабежи, обаче нито един от тези гласоподаватели не поема каквато и да било отговорност за действията си. Те знаят какво ще направят техните кандидати, ако бъдат поставени на власт, те знаят какви ще бъдат последствията за всеки, който тогава не се подчини на заповедите на тези политици, но вярата в „авторитета“ прави гласоподавателите психологически неспособни да признаят, че онова, което правят, е да подкрепят широкоразпространено насилие.

Всъщност, въпреки традиционната митология и фразеология, никой, който вярва във „Властта“, в действителност *не желае* тя да бъде ръководена с т. нар. „съгласие на управляваните“. Ако това наистина бъде направено чрез истинско съгласие, това би означавало, че всички политически предпочитания на всеки човек биха правели впечатление само на *него самия*, освен ако други хора не подкрепят точно същата политическа програма. Очевидно целта на гласоподавателя не е да принуди *самия себе си* финансово да подкрепи неща, които харесва, нито да управлява *своя собствен* избор и поведение; винаги целта на всеки гласоподавател е да използва механизма на „Властта“ да принуждава *други* хора да правят определен избор, да финансират определени неща и да имат определено поведение. Наистина, отделният етатист понякога има доста свободни възгледи относно *своите* задължения да се подчинява на безброй политически заповеди („закони“), усещайки, че е способен да разчита на собствения си усет и преценка, независимо от „закона“, докато, същевременно, усеща, че всеки *друг* се нуждае от това да бъде управляван и тормозен от „авторитета“. Той вярва за себе си, че е морален и заслужава доверие и че може да взема собствени решения, и че целта на „закона“ е да манипулира всеки *друг* човек.

Степента, до която различните гласоподаватели желаят „авторитетът“ да управлява другите хора, варира значително. Конституционалистите желаят федералната „Власт“ да принуждава другите хора да финансират само онези неща, които са изрично определени като федерални работи от Конституцията на САЩ. „Прогресистите“, от друга страна, искат „Властта“ да принуждава другите хора да финансират всички видове неща: от изкуството до отбраната, грижите за бедните, образованието, пенсионни-

те програми и т. н. до безкрайност. Но докато двата типа гласоподаватели може да се различават по степента и типовете агресия, която те подкрепят, те не се различават по принципа: и двата типа гласоподаватели са приели постулата, че „авторитетът“ има правото насилствено да взема пари за функции във „Властта“, които се смятат за необходими; те се различават само по това какво означава за тях „необходимо“.

Мисленето на почти всеки етатист е парадоксално. От една страна етатистите знаят, че всеки „закон“, който те оправдават, е заповед, подкрепена със заплаха за насилие. Те напълно осъзнават нещата, които се правят на всеки заповеден „закононарушител“, но обикновеният етатист, когато бъде попитан, разпалено ще *отрича*, че оправдава извършването на насилие срещу неговите ближни. На практическо ниво етатистът знае, че всяка „политическа“ програма, която той подкрепя, ако влезе в сила, ще бъде ръководена от такава степен на заплаха или груба сила, каквато бъде необходима, за да се получи съгласие от хората. Обаче обикновеният етатист, макар и напълно осъзнаващ това, ще покаже огромна липса на логическо мислене, отказвайки да приеме, че открито и пряко подкрепя насилственото отнемане на средства и насилническото управление на милиони невинни хора. Причината за това е, че етатистът вярва, че нещото, наречено „авторитет“ има *правото* да управлява, и че в резултат на това, когато то извършва насилие, това *не се смята* за насилие.

Тъй като насилието се извършва от онези, които твърдят, че са „авторитет“, които се представят, че са освободени от спазване на обичайните правила на морала (не кради, не насилвай, не убивай и т. н.), дори онези, които са най-ревностни защитници на различните „данъци“ и други „закони“, могат да се представят като миролюбиви, състра-

дателни, неприлагащи насилие хора. Някои дори се представят като „пацифисти“. (Понеже всичко, което „Властта“ прави, се прави чрез насилие или заплаха за насилие, няма такова нещо и не може да има такова нещо като етатист-пацифист. Макар и очевидно не всички анархисти са пацифисти, всички истински пацифисти са анархисти). Има много начини – с някои от които се занимаваме по-долу – по които иначе свестни, добродетелни хора одобряват агресията и насилието, заплахата и грабежа, понеже те вярват, че на свръхчовешкото митично божество, известно като „Власт“, е абсолютно позволено да извършва такива актове, и следователно вярват, че е абсолютно морално и добродетелно за тях да *молят* „Властта“ да извършва такива актове.